

ἀναμαλλιάρις ἐπίθ. κοιν. ἀναμαλλιάρ'ς βόρ. ιδιῶμ. ἀνεμαλλιάρις σύννηθ. ἀνεμαλλιάρ'ς Θράκ. (Σαρεκκλ.) Τήν. κ.ά. ἀνιμαλλιάρ'ς πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. 'νεμαλλιάρις Κῶς κ.ά. ἀλεμαλλιάρις Μύκ. ἀλεμανιάρις Χίος ἀλιμανιάρ'ς Λεσβ. Θηλ. ἀναμαλλιαρὰ Κύπρ. ἀνεμαλλιαροῦ Κρήτ. ἀμαλλιάρισσα Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναμαλλιάρις. Περί τῆς σημ. τοῦ συνθετ. ἀνα- ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 20 (1908) 578. Περὶ τοῦ τύπ. ἀλεμανιάρις καὶ τῶν λοιπῶν μετὰ τοῦ λ. ἀνι- ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 25 (1913) 208.

1) Ὁ ἔχων τὴν κόμην ἀκτένιστον καὶ ἄτακτον κοιν. : ἀκούφωτος καὶ ἀνεμαλλιάρις πολλαχ. Κορίτσι ἀναμαλλιάροιο Λεξ. Δημητρ. || Αἰνιγμ. Γυναῖκα ἀναμαλλιαρὰ ἔκαμεν γυνὴν ὥρατον, ἔκαμεν ἄγγονα πελ-λόν, δισάγγονον λαωμένον (ἔμπελος ἡ ὁποία παράγει κρασί, ξίδι καὶ ρακί. λαωμένον = λαβωμένον, πληγωμένον) Κύπρ. || Ἄσμ.

Θωρεῖς το 'γεῖνο δὲ χλωμό καὶ τὸν ἀνεμαλλιάρι
ἀπὸν φορεῖ 'ς τὴν γεφαλὴν ἀγάθινο στεφάνι;
ἐκεῖνος εἶν' ὁ γιόκας σου κ' ἐμένα βαφτιστὴς μου

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λαογρ. 1,570 «ἐπήγαινα 'ς τὴν στράτα μου ὡσάν ἐξεχασμένος, | ἀναμαλλιάρις, κούτρουλλος καὶ ξεκαυκαλισμένος». Συνών. ἀναμαλλιάρις 1, ἀναμάλλιαρος, ἀναμαλλιασμένος (ιδ. ἀναμαλλιάζω 3), ἀνάμαλλος. β) Ὁ ἔχων χνοῦν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. : Παννὶ ἀναμαλλιάρικο. Συνών. ἀναμαλλιασμένος (ιδ. ἀναμαλλιάζω 1 (β), χνουδωτός. 2) Ὁ ἔχων ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπής Ἀστυπ. Δαρδαν. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. Πάρ. Ρόδ. Σκυρ. Σῦρ. Τήλ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δεξ. Αἰν. Βλαστ. Πρω. : Νὰ μὴ βγαίνης ἔξω ἀνεμαλλιάρις Σῦρ. κ.ά. Ἀξυπόλυτοι καὶ ἀναμαλλιάριοι Λιβύσσ. Ἐπ-πέσαν τὰ σκουφώματά της 'ς τὸν καβγᾶν τῶ' ἔμεινεν ἀναμαλλιάρισσα Κύπρ. || Παροιμ.

Κάθου, γέρω ἀλεμανιάρι, | νὰ 'ρθῇ ὁ Μάις νὰ σὲ ζεστάνῃ
(ἐπὶ τοῦ ἀναμένοντος ἐκ τῆς τύχης καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐργασίας του) Χίος. Συνών. ἀναμαλλιάρις 2, ἀναμαλλιάρικος, ξεσκούφωτος.

ἀναμάλλιαρος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεμάλλιαρος Νίσυρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναμαλλιάρις, εἰς ὃ ὑπαισθλήθεν ἡ παραγωγικὴ κατάλ. -αρος.

Ὁ ἀσκεπής καὶ ἄτακτον ἔχων τὴν κόμην (ἡ σημ. μᾶλλον σκωπτικὴ). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναμαλλιάρις 1.

ἀναμαλλίδα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Τρίκκ. Τριφυλ.) κ.ά. — ΣΘεοχάρ. Ἐμπορευματολ. 1,74

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάμαλλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

1) Χνοῦς ὑφάσματος ἡ βομβυκίου μεταξοσκώληκος Πελοπν. (Τριφυλ.) — ΣΘεοχάρ. ἐνθ' ἀν. : Τὸ ροῦχο αὐτὸ ἔχει ἀναμαλλίδα Τριφυλ. «Διὰ νὰ γίνουν ἐμπορεύσιμα τὰ κουκούλλια ἀνάγκη νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτὰ ἡ γύροθεν ἀναμαλλίδα» ΣΘεοχάρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναμαλλίδα, χνούδι. 2) Αἰ ἐπὶ τοῦ τραχήλου πρὸς τὴν ὠμοπλάτην ἀπομένουςαι τρίχες τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν κουράν τῆς κεφαλῆς Ζάκ. 3) Αἰ πρῶται εἰς τὰς παρεΐας καὶ τὸν πώγωνα νέων φνόμεναι τρίχες, ἱουλοὶ Πελοπν. (Τρίκκ.) Συνών. ἀναμαλλήθρα.

ἀνάμαλλος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 9 καὶ 104, Μεγάλ. χρόν. 122 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί. Περί τῆς σημ. τοῦ α' συνθετ. ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 20 (1908) 578.

Ὁ ἔχων τὴν κόμην ἀτμήλητον, ἄνω κάτω ἐνθ' ἀν. :

Πῆγα καὶ χάιδεψα τοῦ παιδιοῦ τ' ἀνάμαλλο ξανθὸ κεφάλι
ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 9 Φάνηκε ἡ βασίλισσα τρεχάτη,
ἀνάμαλλη μὲ τοῖς δοῦλες καὶ τοῖς βάργεσ αὐτόθ. 104. Ὁρθὸς
τινάχτηκε σὰ παλληκάρι, ἀνάλλαγος, ἀνάμαλλος ζώστηκε τὸ
σπαθὶ ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 122. Συνών. ιδ. ἐν λ.
ἀναμαλλιάρις 1.

ἀναμαρμαρώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μαρμαρώνω.

Μεταμορφώνω εἰς λίθον, ἀπολιθώνω : Ἡ μάλιστα ἀναμαρμαρώσει τὸ βασιλόπουλλο (ἐκ παραμυθ.).

ἀναμάρτητα ἐπίρρ. ἐτυπώθη ὡς συνών. τοῦ ἀκριμάτιστα, ἀλλ' ἀμάρτ.

ἀναμάρτητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀναμάρτετος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνημάρτετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνημάρτωτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναμάρτητος. Τὸ ἀνημάρτετος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἡμαρτα ἀορ. τοῦ ρ. ἡμαρτάνω, τὸ δὲ ἀνημάρτωτος διὰ τὸ ἡμαρτωλός.

Ὁ μὴ ὑποπεσὼν εἰς ἀμάρτημα, ὁ ἠθικῶς ἄμεμπτος, ἀθῶος ἐνθ' ἀν. : Ἐπέθανεν ἕναν ἀνημάρτωτον παιδόπον (παιδάκι) Τραπ. Νὰ σὰν τὴν ψῆν ἀχτε, ἀνημάρτετον ἐπῆγεν ! (χαρὰ 'ς τὴν ψυχὴν του, ἀναμάρτητο πῆγε ! Ἐπὶ ἀποθανόντος νηπίου) Κερασ. || Φρ. Οὐδεὶς ἀναμάρτητος (ἐνν. μόνον ὁ Θεός. Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) κοιν. Ἀνημάρτετος εἰς Θεός ἐν Χαλδ. Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω (λέγεται εἰς περιπτώσιν κατ' ἣν θέλει τις νὰ ὑποστηρίξῃ ἡ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου δι' οἰονδήποτε παράπτωμα. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου Ἰωάννου 8,8) κοιν. || Ἄσμ.

Πονλλί μ' ἀγαπημένο τσαὶ ἀναμάρτητο,

ποῦ μ' ἔβαλες 'ς τὰ πάθη ποῦ 'μουν ἀμάθητο

(πρὸς κόρην ἀγαπωμένην) Κύθν. Συνών. ἀκριμάτιστος. Πβ. ἀγαθός, ἀθῶος.

ἀναμάσημα τό, σύννηθ. ἀναμάσιμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμασῶ. Τὸ ἀναμάσιμα, ὃ κατὰ τὰ παραγόμενα ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρημάτων, καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ ἀναμάσησις τῆς τροφῆς, μηρυκασμός, ἐπὶ ζώων πολλαχ. : Ἀποπαεῖ ἀκούεται τ' ἀναμάσιμα τσ' ἀελαῖς (ἀποπαεῖ = ἀπεδῶ, ἀελαῖς = ἀγελάδος) Κρήτ. Συνών. ἀναχάρασμα.

2) Πληθ. μεταφ. τετριμμένα καὶ σαθρὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα φέρει πρὸς ὑποστήριξίν του ὁ συζητῶν σύννηθ. : Ὅσα λέει εἶν' ἀναμασήματα. Σήγησέ μου ξάστερα, ὅχι μ' ἀναμασήματα σύννηθ. Εἶδα 'ν' αὐτὰ τ' ἀναμασήματα ποῦ μοῦ κοπανίζεις ; Κρήτ.

ἀναμάσκαλα ἐπίρρ. Κρήτ. Κῶς Πόντ. (Τραπ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀμασκάλη.

Ὑπὸ τὴν μασχάλην ἐνθ' ἀν. : Ἄσμ.

Τὴ ρόκκαν ἀναμάσκαλα καὶ τὸ πλονμὶν 'ς σὸ ὄερί σ'

δέβα μαθέτρεᾶ χτύπεσον 'ς σὴ Ρουδᾶνης τὴν πόρταν

Τραπ.

ἀναμασουλίζω Κρήτ. ἀνεμασουλίζω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μασουλίζω.

1) Ἀναμασῶ τὴν τροφήν, μηρυκάζω, ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἀν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναμασῶ 1. 2) Μασῶ (μετὰ σημ. ὑποκοριστικῆς) Κρήτ. : Εἶδ' ἀναμασουλίζεις ;

ἀναμασῶ κοιν. ἀνεμασῶ Θήρ. Κρήτ. κ.ά. ἀνεμασεῖω Κάρπ. ἀνιμασῶ Δαρδαν. κ.ά. 'νεμασῶ Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Σύμ. 'νεμασεῖω Κῶς 'νεμασκεῖω Κῶς Μέσ. ἀναμασεῖσθαι Ζάκ.

